

Laura Ringo

Efter kort tids sygdom

alpha

3

Nogle holder møde. Andre holder kæft.

– Vi har byttet Prisme-Karens briller, siger Bent, – men nu er det også sidste gang.

Vi er i personalestuen og holder møde. Der er kun tre stole, så Martin må stå op ad væggen, hvor vores garderobe hænger. Han er optikerassistent, han har været sygemeldt i otte uger, og han ligner en, der burde være blevet hjemme.

Bent har lige fået nye briller fra efterårskollektionen, ingen har nået at rette dem til. Mødet har kun varet syv minutter, han har skubbet brillerne op elleve gange indtil videre.

– Sidste gang sagde du også, at det var sidste gang, siger jeg.

Prisme-Karen hedder i virkeligheden bare Karen. Hun lider af dobbeltsyn og skal derfor have prizmer i sine briller. En prisme forskyder billedet og kan afhjælpe for eksempel skelen og dobbeltsyn, men ifølge Karen bliver det hele værre og værre, for hver brille vi bytter.

– Hun er ikke til at slippe af med, siger Bent. – Hun siger, at hendes veninde er lærer på mine børns skole.

– Skal hun ikke have karantæne? spørger jeg. – Det er da over grænsen.

– Så går hun jo bare *derover*, siger Bent og peger ud på Max Optik i gågaden, som er billigere end os og derfor er godt i gang med at overtage vores position som den mest besøgte optiker i Nykøbing Falster.

– Vi har også et andet problem, siger Bent. – Der er en, der bruger alt for meget toiletpapir, fortsætter han og får øjenkontakt med mig, – og for mange papirhåndklæder til fingrene efter håndvask. Der skal lige strammes op.

– Selvfølgelig, siger jeg.

– Det gælder alle, siger Bent henvendt til Anne-Grethe, der sidder og scroller på sin telefon under bordet.

– Ja ja, siger hun.

Bent er både partner og chef. Han ejer 49 procent af butikken, så det er muligt for koncernen at fyre ham. Det er en motiverende forretningsmodel, fordi Bent også får 49 procent af butikkens overskud.

– Se her, siger han og viser os en PowerPoint-præsentation på sin computer. – I sidste måned solgte vi kun en eneste Polaroid-brille. Det er ikke godt nok. Og derfor indfører vi et nyt tiltag, hvor man får et skrabelod, hver gang man sælger en.

– Det er da ikke så mærkeligt, siger jeg. – Folk køber ikke solbriller om efteråret.

– En dygtig sælger kan sælge alt på alle årstider, siger Bent og skubber stellet op igen.

– Giv mig de briller, siger jeg. – Det er ikke til at holde ud at se på.

– Vi er vel også færdige, siger han og kigger på uret.

Der er et kvarter til, at butikken åbner. Jeg rækker hånden

frem mod Bent, der sukker og lægger sine briller i den. Alle ved, at jeg er den bedste til at rette briller. Der er bare aldrig nogen, der siger det.

Jeg går ud i butikken og tænder varmeblæseren. Holder stangen ind mod varmen, strækker den ud og omformer bukket, så det sidder længere tilbage. Her har jeg stået så mange gange i kolde vintre og varmet fingrene.

– Nå, du gør sådan der, siger Bent.

Jeg kan mærke spytdråber i min nakke, da han siger det.

– Nelly, må jeg vise dig noget?

– Selvfølgelig, siger jeg og slukker varmeblæseren.

– Se her, siger han og holder sin brille frem mod mig, – det her stel er af plastic, og derfor kan det kun bøjes, hvis det får varme. Men det skal doseres helt perfekt.

– Det ved jeg.

– Men jeg ser, at du giver det for lidt, og så glider brillen jo bare ned igen om to minutter, siger Bent.

– Hvis man varmer dem for længe, smelter de. Det vil du vel heller ikke have.

Jeg lægger brillerne på bordet, så han selv kan ordne det. Går mod personalestuen.

– Hvor skal du hen, Nelly?

– Jeg skal bare lige nå at hilse på Martin og høre, hvordan det går.

– Det kan du da se, siger Bent, – han har det ad helvede til.

– Ja.

– I øvrigt, siger han og peger på mit ansigt, – så synes jeg, du skal bruge lidt mascara. Jeg tvinger jer ikke til noget, men jo mere præsentable I ser ud i butikken, jo dyrere briller køber kunderne, ikke?

Og så. Et lille dask i ryggen, inden han forsvinder ind i sit synsprøverum.

Ude på toilettet ser jeg mig i spejlet. Jeg har mascara på. Ikke meget, men nok til at man kan se mine øjenvipper, der ellers er gennemsigtige. Mine kinder er runde og store, min pande er lang, og fordi jeg er så langsynet, er der en blå ring rundt om min iris. Kontrastfarve. Så jeg kan få øje på kontaktlinserne, når jeg ikke har dem på. Min overlæbe er mindre end min underlæbe, min næse har skibakke. Sådan ser jeg ud.

Jeg vasker mine hænder og tørrer dem af med et enkelt stykke papir, dupper det rundt på hænderne, til det fnulrer fra hinanden.